

vise sig paa Gaden i Nærheden af det Sted, hvor hans Arbejdsplads er. En hvilken som helst letsindig, nok saa løs Anmeldelse fra en Strejkebryders Side er tilstrækkelig til, at Dommeren sætter en saadan Arbejder fast, hvis han benægter at have gjort, hvad han beskyldes for. Der er Masser af Eksempler paa, at Arbejdere paa den løseste Angivelse sættes fast uden Spor af Bevis og puttes i Arresten, og saa bruger man Varetægtsarresten til at fremtvinge en Tilstaaelse fra Arbejderen om det, han ellers ikke vilde tilstaa, fordi han ikke har gjort det. Man har Bevis paa Bevis paa, at en Arbejder, der er bleven tiltalt, er bleven sat fast, hvis han ikke øjeblikkelig vil erkende Anklagens Rigtighed, naar det drejer sig om Forholdet til en Strejkebryder. Gang paa Gang viser det sig, at Politimestrene og Dommerne beholde en strejkende, indtil han vil erkende, at han har begaaet det, han sigtets for. Det er ikke en rigtig Brug af Dommerens Ret til at dekrettere Varetægtsarrest. Ved at putte vedkommende i Fængsel, til de ville bekende, kan man tvinge enhver til at bekende, hvad det skal være. Paa den Maade, dette praktiseres, er i Virkeligheden Arbejdernes Ret til at strejke bortfortolket. Arbejdernes Ret til at paavirke, til at tale til Rette og oplyse de daarlige Kammerater, der hjælpe Arbejdsgiverne mod deres egen Stand, er i Virkeligheden ogsaa borte ved den Praksis, som Politimestrene udøve, og som Ministeren synes at ville minde dem om, skal være skarpere endnu. Vilde den højtærede Minister ved en Ændring af vor Strafferetspleje skaffe Arbejderne Retten tilbage til at strejke, saa at de strejkende Arbejdere med større Frihed ere i Stand til at bevæge sig paa Gaden, hvor de høre hjemme og ikke saa let blive Ofre for en hvilken som helst Angivelse, vilde den højtærede Minister gøre noget, der vilde blive til Gavn baade for hans egen Anseelse og for det Parti, han tilhører.

Jeg skal slutte hermed, idet jeg venter, at den højtærede Justitsminister giver mig Svar paa det Spørgsmaal: Hvad er Basis for de Insinuationer, der ere fremsatte, hvilken Beviser og hvilken Erfaring har den højtærede Minister for, at i de sidste 20 Aar har det vist sig, at naar Fagforeningerne beslutte, at Medlemmer skulle skaffe Oplysning om en Strejkebryder, betyder det det samme som, at de have besluttet, at han skal kastes til Jorden og sparkes i Ansigtet, som i det Tilfælde, der her er refereret til. Jeg venter, at den højtærede Justitsminister svarer.

Faar jeg ikke Svar, ved jeg, hvilken Betegnelse jeg vil give den højtærede Justitsministers Adfærd.

Justitsministeren (Alberti): Basis for min Opfattelse af, hvad det i Strejkesproget betyder, at en Strejkebryder skal „følges hjem“, søger jeg ikke i Læsning af Aviser, jeg har fundet den i Læsning af Domme og Politiforhør, hvoraf jeg i Tidens Løb dels i min nuværende Stilling og dels tidligere har læst mangfoldige. Jeg behøver i den Henseende blot at henvise til, hvad der er oplyst om de to Tilfælde, som her under Forhandlingerne have været paa Bane, nemlig Tilfældet i Aarhus og det i Horsens, hvor denne „Følgen hjem“ af Strejkebrydere dels bestod i og dels var ledsaget af skammelige og utilbørlige Volds handlinger mod Strejkebryderne. Jeg finder det i øvrigt ganske overflødig paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne at indlade mig paa en udførlig Imødegaaelse af det ærede Medlems lange Foredrag. Hvis jeg nu om disse Spørgsmaal vilde holde et timelangt Foredrag ligesom det ærede Medlem, tror jeg, at det høje Ting ikke vilde være i Stand til at finde „formildende Omstændigheder“. Derimod kan det jo godt være, at det kan være tilregnet det ærede Medlem som formildende Omstændighed, at han aabenbart svæver i den Vildfarelse, at vi staa ved Begyndelsen af Finanslovens 1ste Behandling.

Formanden: Folketingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Lyngsie: Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i, at selv om han holdt et timelangt Foredrag, vilde Medlemmerne ikke deri finde den ringeste formildende Omstændighed for den Adfærd, jeg har paataalt, af Justitsministeren. Maa jeg i øvrigt sige: Ministeren kan ikke slippe med det Svar, han gav paa mit Spørgsmaal. Jeg har spurgt om: Hvad er Basis for Justitsministerens Insinuation om, at 20 Aars Erfaring har vist, at Fagforeningernes Ledere have besluttet saadanne Ting som Overfald paa Strejkebrydere. Det fik jeg ikke Svar paa. Ministeren sagde: I mangfoldige Domme! Jeg tillader mig at hævde, at Ministeren ikke er i Stand til at præstere blot to Domme i de sidste 20 Aar, hvor det er bevist, selv blot til Sandsynlighed og godtgjort, at Strejkeledelsen eller de, der have sendt deres strejkende Medlemmer ud for at se efter